

נתיבות ישעיה

והוא מאמרים יקרים, שיחות מוסר וחיזוק משובבי לב
ונפש, שנאמרו בפני תלמידים מקשיבים בקול חוצב
להבות אש קודש, ושאתו כשאגת האר"י החי,
להנחילם נתיבות דעת התורה ועבודת השי"ת על
פרשת השבוע

ע"י מרן רבינו
הגאון רבי **אברהם יוסף ראזענבלום** זצוקלה"ה
ראש ישיבת שערי יושר

חוקת תשפ"ב

שנה ד' • גליון ר"ב

מי שיש בידו חידו"ת או טעיפס של רבינו, וכן מי שרוצה לנדב גליון של תורת רבינו - נא להתקשר למספר: 1-718-854-2290 EXT 9 או לפקס: 1-718-705-8608

חדש!

אפשר לשמוע השיחה הנדפסת בנתיבות יושר של כל שבוע במספר: 1-718-559-6660

תוכן העניינים

חוקת תשמ"ח

אהבת התורה ולומדיה

ג. כנגד ארבעה חלקים דברה תורה

ד. הטעם מה שבעלי המשנה שונאים את הת"ח

ה. יבחן עצמו אם אין בו א' מהמידות הלא טובות שמנו חכמים

ו. הנטייה לדבר כנגד תלמידי חכמים

ז. הסיבה שבאים לידי שנאת ת"ח

ט. ביאור חטאי דור המדבר

י. מעלת הנקראים אחים

יא. ההכנה לנסיעה לקעמפ

כל הזכויות שמורות

למערכת חידו"ת של רבינו ישיבת שערי יושר

בהוצאת מכון "שם עולם"

מכון לחקר כתבי יד - קורות קהילות ואישים
רח' שחל 5, בני ברק
טל: 03-5701977 פקס: 03-5701967

חוקת תשמ"ח

אהבת התורה ולומדיה

דברו, המה התלמידי חכמים. בעלי מקרא, אותם שלומדים תורה נביאים וכתובים נקראים 'אחיקם' של התלמידי חכמים. ויש 'שונאים', השונאים של התלמידי חכמים, הם הלומדים משניות, ויש בנוסף 'מנדיכס', אותם המסתכלים על התלמידי חכמים כעל טומאה, שלא רק ששונאים את התלמידי חכמים, אלא שהם נמאסים בעיניהם.

יש הבדל בין בעלי משנה השונאים את התלמידי חכמים לבין עמי הארץ, והוא כמו שמפרש רש"י, שעמי הארץ, 'התלמידי חכמים שנואין ומתועבין להן', ובעלי המשניות רק 'שונאים' אותם.

ההבדל בין השנאה לתיעוב הוא, שהשונא אין הכוונה שמבטל את האחר, והאמת הוא שמחשיבים אותו, אלא שיש להם רוגז על התלמידי חכמים, ומחמת הרוגז באים לידי שנאה, אבל באמת מחשיבים את התלמידי חכמים. אמנם התיעוב הוא שמלבד השנאה גם אין מחשיבים את התלמידי חכמים.

כתיב (ישעיה סו, ה) 'שָׁמְעוּ דְבַר ה' הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ אֲמָרוּ אַחִיקֶם שְׁנֵאִיקֶם מְנַדִּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֵּד ה' וְנִרְאָה בְּשִׂמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׁוּ.'

חז"ל דרשו על פסוק זה (ב"מ לז), 'מאי דכתיב שמעו דבר ה' החרדים אל דברו, אלו תלמידי חכמים, שתלמידי חכמים המה החרדים על דבר ה', די זענען די וואס ציטערען על דבר ה'.

'אמרו, אחיקם, אלו בעלי מקרא. שונאים אלו בעלי משנה'. השונאים של התלמידי חכמים הם אותם שלומדים משניות. 'מנדיכס', הם אותם המסתכלים על התלמידי חכמים כעל טמאים - 'אלו עמי הארץ'. שעמי הארץ לא זו בלבד ששונאים את התלמידי חכמים, אלא שמסתכלים עליהם מתוך ביטול שהם טמאים.

כנגד ארבעה חלקים דברה תורה

מבואר בדברי חז"ל כביאור דברי הפסוק בנביא, שישנם ארבעה מיני יהודים. 'החרדים אל

ויש להבין, שלכאורה מיהו יותר קרוב לתלמיד חכם - בעלי המשנה, כי בעלי המשנה לומדים לכל הפחות משניות, ואילו בעלי מקרא לומדים רק פסוקי התורה. אעפ"כ בעלי המקרא נקראים 'אחיהם' של התלמידי חכמים, ואילו בעלי המשנה נקראים שונאיהם של התלמידי חכמים.

במעם הדבר משמע ברש"י, וכן מבארים התוס' (ד"ה אחיכם), שבעלי המשנה סבורים שהם תלמידי חכמים כי הם דומים לתלמידי חכמים היודעים טעמי הדינים, והם פוסקים על פי ידיעתם במשניות. ואילו התלמידי חכמים היודעים בטעמי הדינים יש להם טענות גדולות על בעלי המשנה, על מה שהם פוסקים ללא הבנת הדינים. וכשלא מבינים הדינים, נמצא שהדין שפוסקים ממשנה ומהלכה מפורשת אין זו ההלכה האמיתית, לפי שלא מבינים כראוי הדינים.

רש"י ותוס' מבארים, שבעלי המשנה יודעים מהו דעתם של התלמידי חכמים עליהם, ומסיבה זו שונאים המה את התלמידי חכמים. אבל בעלי המקרא מאחר שאינם פוסקים בעצמם הלכה למעשה, וסומכים מעיקרא על התלמידי חכמים, נחשבים 'אחיכם', לפי שהם

ארבעה כתות אלו יש בכלל ישראל. תלמידי חכמים, אחיהם של התלמידי חכמים, והם בעלי מקרא. השונאים של התלמידי חכמים, והם בעלי המשנה. ואותם שמסתכלים מתוך שנאה ותיעוב על התלמידי חכמים, והם עמי הארץ.

מהו הגדר של תלמידי חכמים. פירש רש"י 'ששימשו חכמים הרבה ללמד טעמי משנתם'.

מבואר, שתלמידי חכמים הם אותם שלומדים מאחרים, שלומדים להבין טעמי המשנה, טעמים וסברות. ובזמננו המדובר הוא על אותם שמעיינים בדברי הראשונים והאחרונים, ושואלים זה את זה, ומעיינים בספרים ומגלים טעמי הדינים, אלו הם התלמידי חכמים. ובעלי מקרא הם הלומדים פסוקי התורה, ובעלי משנה הם הלומדים משניות.

הטעם מה שבעלי המשנה שונאים את הת"ח

מבואר מדברי חז"ל, שבעלי המקרא נקראים 'אחיהם' של התלמידי חכמים, ואילו בעלי המשנה נקראים שונאיהם של התלמידי חכמים.

הארץ קומט ארוים אין צוויי אופנים, אדער שנאה - ס'איז דא אַ חלק פון שנאה אהן דער ביטול, און אַ חלק פון שנאה מיט ביטול, תיעוב".

כל אחד צריך לבדוק בעצמו עד כמה יש בו המידה רעה הזו של בעלי המשנה, ועד כמה יש בו המידה רעה של עמי הארץ. כי סוף כל סוף האדם אינו יכול להעיד על עצמו שהוא התלמיד חכם השלם. ועד כמה שנחסר בו תורה, ממילא יש בו עם הארצות. ואמרו בגמרא שהמידה הרעה של עמי הארץ יוצא בשני אופנים, באופן אחד יש שנאה בלבד בלי ביטול, ויש אופן אחר שיש שנאה עם ביטול, תיעוב.

ומיהו התלמיד חכם, מפרש רש"י שהוא העוסק בתורה כדי להבין הדברים, שמבין את צדדי ההלכות, ומבין את טעמי ההלכות. זהו התלמיד חכם.

בשהולכים ברחוב ושומעים אידן שאנשים מדברים אודות תלמידי חכמים, כי מי שמדבר כנגד תלמידי חכמים, הרי הוא אדם ירוד עד מאוד. אבל לפעמים מדברים אודות תלמיד חכם, אודות תלמידי חכמים, ומדברים עליהם בדיבורים של 'קריטיק', ואנשים משתמשים

מחשיבים את התלמידי חכמים ונכנעים להם. משא"כ בעלי המשנה שונאים תלמידי חכמים, לפי שהם הולכים בדרכיהם ויודעים שהתלמידי חכמים סבורים שהם לא נוהגים כהוגן, ולכן יש להם שנאה לתלמידי חכמים.

הדרגה הנמוכה ביותר היא הרביעית של עמי הארץ, שיש להם כלפי התלמידי חכמים שנאה המשולבת בתיעוב, שמואסים בתלמידי חכמים ויש להם ביטול כלפי התלמידי חכמים.

יבחן עצמו אם אין בו א' מהמידות הלא טובות שמנו חכמים

"יעדער מענטש איז מחויב בודק צו זיין ביי זיך וויפיהל ער האט די מידה רעה פון בעלי המשנה, און וויפיהל ער האט די מידה רעה פון עמי הארץ. ווייל סוף כל סוף שלימות פון תלמיד חכמים קען אַ מענטש נישט זאגען אז ער איז דער שלם. אַ מענטש קען דאס דאך נישט זאגען".

"און אזוי ווייט ווי ס'פעחלט תורה, איז דאך ממילא דא עפעס עם הארצות אין דעם מענטש, און עם הארצות זאגט די גמרא, אז די מידה רעה פון די עמי

אצל הרשע הגדול הרי שנאה זו בוערת בו ואין צריכים להדליק את השנאה, ולא חסר לו גפרורים, 'ס'פעלט נישט קיין שוועבאלאך'. הוא אינו צריך להמתין עד שישמע רק בחצי אוון שהתלמיד חכם עשה איזה מעשה שאפשר לדבר כנגדו, הוא אינו זקוק לשמועות הללו, לפי שהשנאה והתיעוב כלפי התלמידי חכמים בוערת בו.

אך מי שאינו פוקר, אזי השנאה והתיעוב לתלמידי חכמים מכוסים במפה, ולכן הוא נוקק לגפרור שישרוף ויסיר את המפה, וכשהמפה נשרפת, ממילא תוכל לצאת כלפי חוץ השנאה והתיעוב.

לבן כששומעים על תלמיד חכם שעשה איזה עוולה או כששומעים ששייבה או מקום קדוש עשו איזה עוולה, מדברים על ענין זה בקול רם יותר מהרגיל, שמרימים את הקול. או שמדברים אודות מעשה זה מתוך התלהבות גדולה, ומדברים דיבור זה מתוך חשק גדול, 'ס'איז צו זאפטיג אביסעל'.

צריכים לדעת, שהדיבור אודות המעשה שעשה התלמיד חכם, אין כוונת המדבר לדבר כנגד העוולה, אלא שכשמדברים דיבור זה אזי יוצא העיפוש, השנאה והתיעוב שיש באדם כנגד התורה ולומדיה.

בכמה מיני לשונות אודות תלמידי חכמים, והדיבורים הללו נכנסים באוזני האדם.

האדם צריך להבחין כמה מתוך הדיבורים הללו יש בהם שנאה לתלמידי חכמים כמו שיש לבעלי המשנה, וכמה יש בדיבורים הללו חלק השנאה והתיעוב שיש לעמי הארץ כנגד תלמידי חכמים.

הנטייה לדבר כנגד תלמידי חכמים **אנו** רואים דבר פלא בעולם, וענין זה נוהג אצל אותם שאינם שומרי תורה ומצוות, או אצל שומרי תורה ומצוות. כשמוצאים איזה עוולה שעשה התלמיד חכם, בין אם התלמיד חכם עשה מעשה זה בין אם לא עשה מעשה זה, שתופסים תלמיד חכם שלא היה נזהר כראוי בעניני ממונות וכדומה, אם אכן היה כמעשה הזה. הרי או שמגדילים את המעשה יותר ממה שהיה ואז עושים ממעשה זה עסק שלם, בו בזמן שאילו היה אחר עושה כמעשה הזה היו עוברים לסדר היום.

מהו פשר ההנהגה הזו, 'פון וואנעט נעמט זיך עס'. הנהגה זו באה בכוח הגמרא הלל, שיש בכני אדם אלו שנאה לתלמידי חכמים ותיעוב לתלמידי חכמים, ודי בגפרור הקמן שיצית אש גדול.

לגברא מתוך זילות וקלות ראש, מיט
א לייכטיקייט'. ולאחר התפילה אומר
דבר הלצה כנגד ישיבה או כנגד רב
ותלמיד חכם וכדומה, דיבור זה בא לו
מכוח שנאתו לתלמידי חכמים.

הלך יודע שבשעה שנכנס לתפילה
באיחור אין התלמיד חכם
והערליכער איד מסתכלים על הנהגה
זו בסבר פנים יפות. וכשאומר דבר
הלצה בשעת התפילה אין הדבר
מקובל על התלמיד חכם. וכשיושב
ומדבר בשעת קריאת התורה בין
גברא לגברא, גם הנהגה זו אינה
מקובלת על התלמיד חכם.

התלמיד חכם הגיע לתפילה
בזמנה ועומד במקומו
ומתפלל, ובין גברא לגברא מעיין
בספר, ואינו מדבר כנגד השני ואינו
פוגע בשני. או אז מרגיש מי שאינו
תלמיד חכם, שאין דרכיו מקובלים
בעיני התלמיד חכם, ולכן הוא בא
לידי השנאה כנגד התלמיד חכם,
'רוהפט זיך עם ארוים מיט אַ שנאה'.

זהו חלק השנאה, וזהו השנאה של
מי שמחשיב את התלמיד חכם,
שהוא מבין ויודע בלבו שהצדק הוא
עם התלמיד חכם, אלא שאינו חפץ
ללכת בדרך זו.

הגדר של העם הארץ הוא, שאינו
יודע שהדרך של התלמיד

אלא שעולה זו פתחה את הפתח
שיצא מליבו ופיו השנאה והתיעוב,
אבל לא הכאב מחמת העוולה שעשו
היא המדברת מתוך האדם, אלא
שפיו ממלל ומדבר מחמת סיבה
אחרת.

הסיבה שבאים לידי שנאת ת"ח

מהיכן בא לו לאדם שנאה זו
ותיעוב זה, דבר זה מכואר
בדברי רש"י ותוס', שאצל בעלי
המשנה באה שנאה זו על ידי
הרגשתם שתלמידי חכמים יש להם
מענות כלפיהם, והם מרגישים שאין
רוח חכמים נוחה מהם, ומאחר שהם
מרגישים שרוח חכמים אינה נוחה
מהם, הרי הם באים לידי שנאה זו.

כשאחד מדבר כנגד התורה, כנגד
ישיבות או כנגד תלמידי
חכמים, בתחילה יש בו חלק זה,
שהוא מרגיש שאין התלמידי חכמים
נומים לדרכיו ואין הם מסכימים לדרך
חיו. אבל לפי שהוא מתבייש לפרש
הדברים בפירוש, על ידי כן הוא בא
לידי השנאה לתלמידי חכמים, לפי
שמרגיש שאין דעתם נוחה מהנהגתו.

כשאחד נכנס לבית הכנסת
באמצע התפילה ואומר
איזה דבר הלצה, ובשעת קריאת
התורה מדבר עם שכניו בין גברא

והא ראייה, שיש בו מידות של מיעוט שחוק ומיעוט שיחה, ואינו נהנה ממאכלי הקידוש כמו שאר האנשים היושבים שם, ולכן נראה בעיניו התלמיד חכם כאדם המלא מרירות, 'א פארביטערטער מענטש'.

מה גם שהתלמיד חכם אינו בקי במה שנעשה ב'וואל ספריט', ואינו יודע מה שאמר הפרעזידענט, ואינו יודע מי הם הרצים ולהיכן הם רצים, מי הם הנכנסים ומי הם היוצאים, ואינו יודע כלל מכל הריצה. וגם אם יש לו ידיעות בענינים אלו, אבל אין שיחתו בענינים אלו, כאילו שאינו שייך כלל לעולם הזה, 'ער איז נישט פון די וועלט אינגאנצען'.

לְבָן העם הארץ מביט על התלמיד חכם בדרך ביטול, 'קוקט ער אויף איהם אראפ', שמסתובב כאן בריה שאינו שייך כלל לעולם הזה, שאין מקומו בעולם הזה, שמקומו הוא בין כוכבי השמים או סמוך ללבנה, ואין מקומו כלל בעולם הזה, והעם הארץ מביט על התלמיד חכם בהבטה של תיעוב, 'מיט א מיסקייט'.

לְבָן על כל אחד מוטלת החוב לבדוק על עצמו כמה שנאה לתורה ולתלמידי חכמים יש בו, וכמה יש בו הביטול והתיעוב כנגד התלמידי חכמים.

חכם הוא הדרך הראויה, ואין זה פשוט אצלו שהצדק הוא עם התלמיד חכם, לפי שהוא עם הארץ, ואינו מבין כלל מה לא טוב בהנהגה זו מה שיושבים ומדברים בין גברא לגברא, איזה חסרון יש במה שהוא יושב ומדבר דברי ליצנות, 'וואס איז שלעכט אז ער מאכט אַ וויץ', ואינו יודע מה הרע בהנהגתו.

וּלְפִי שאינו יודע שיש איזה דופי בהנהגתו, ממילא מכטו על התלמיד חכם הוא שהתלמיד חכם הוא בטלן, 'א פארפרומטער', ויש בו מרירות, 'א פארביטערטער', שהתלמיד חכם אינו מרבה לצחוק, ואינו משתתף בכלל ה'הזאקס שעושים, ואינו נהנה מהי"ש שהציבור נהנה. וכשיושבים בשעת הקידוש אינו נוהג בהרחבה גדולה.

מִי שאינו תלמיד חכם, כשיושבים בשעת הקידוש הרי הוא עובד עם ידיו ופיו בהרחבה גדולה, והוא עובד גם בעיניו, ואילו התלמיד חכם אין עיניו רצים ואין עיניו מתרחבים, וגם פיו אינו עובד.

בשעה זו מסתכל העם הארץ על התלמיד חכם כעל אדם מר ודואג, 'עפעס אַ פארביטערטער פארזווערטער מענטש', שאינו חי בעולם הזה, והת"ח נראה בעיניו כבעל יסורים, בעל צער ובעל צרות.

ביאור הדבר בזה הוא, 'ס'שטייט אין די תורה אזוי'. ישנם השקפות ודיעות המונחים בליבו ובמוחו של האדם, ואם יש שם פגם, על ידי בן נעשה קלקול בכל האדם. השורש מקולקל לגמרי, 'ס'איז אַ פארפוילטער שורש אינגאנצען'. ואז אפילו אם האדם מקיים את כל המצוות בדקדוקיהם, אך אם הדרו ונכנסו בו קלקול בדיעות ובהשקפות, 'אויב אין די דיעות און די השקפות האט זיך אריין געכאפט די השחתה', הרי זה 'שורש פורה ראש ולענה'. זאת היתה היסוד של כל חטאי דור המדבר.

"אז אַ מענטש וואס שפיהרט אין זיך אז זיין הארץ איז נישט שלם, ס'איז נישט גאנין, ס'איז נישט תמים, ס'שטימט נישט, ס'שטימט עפעס נישט, ער שפיהרט נישט גלייך ווי תלמידי חכמים שפיהרען, ער שפיהרט אנדערש ווי די תלמידי חכמים שפירען. אזא מענטש האט אין זיך שנאה און תיעוב צו די תורה און צו תלמידי חכמים, און דאס איז אַ שורש פון דיעות כוזבות און פון די חטאים וואס דער כלל ישראל איז אדורך גענאנגען אין דעם דור המדבר."

כשהאדם מרגיש בעצמו שאין ליבו שלם, ואינו תמים,

מי שליבו נתפס חלילה למחשבות אלו, מחשבות אלו הם דיעות כוזבות, וידע שיש בו מחשבות פסולות, 'דאס הייסט אז אַ מענטש איז פארפרעסען אין פסול'ע מחשבות'.

ביאור חטאי דור המדבר

אנו רואים שנתפרשו בתורה חטאי דור המדבר שנראים כחטאים גדולים, חטאי המרגלים, קרח, מי מריבה, כמו שנאמר בפרשתנו. ועל ידי מי מריבה נענשו משה רבינו ואהרן הכהן שהיו צדיקים למות במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל.

והנה כשנעיין ברמב"ם ובשולחן ערוך, לא נמצא שמנו את החטאים הללו שאסור לעשות מעשים אלו, וענינים אלו לא התפרשו כלל לאיסור.

החטאים שחטאו בהם אנשי דור המדבר, המדובר, המדובר אינו על זה שלא הניחו תפילין, או שלא נטלו ידיהם קודם הסעודה או שלא בירכו ברכת המזון. שכן דור המדבר קיימו כל דין שיש בתורה בדקדוק רב. עדת המרגלים וקרח ועדתו וקברות התאוה, כל אלו קיימו כל פרט ופרט במצוות התורה, ולא עברו על שום דין בשולחן ערוך. ומה היה חטאם.

שיושב לו כפינתו עם הגמרא ועם ספר ועוסק בתורה ומתפלל בחמימות, 'ער לערענט ערליך און דאווענט ערליך', ואין הוא משתתף ואינו מוחה כפיים על כל דברי ההלצה שעושים האנשים. אם יהודי פשוט זה כשרואה את ה'ישיבה בחור' יש לו אהבה אליו, הרי הוא בכלל 'אחיכם', כי זהו הבחינה של אחיהם של תלמידי חכמים.

רב יהודה דרש ענין זה על הפסוק בישעיה שנאמר כנבואה, שהפסוק נדרש על ארבע דרגות אלו. מי שהנביא קורא לו על פי ה', מי שהשי"ת קורא שמו 'אחיכם' של התלמידי חכמים, או מי שהשי"ת קורא בשמו 'שונאיכם' של התלמידי חכמים, 'מנדיכם', אותם שהם מסתכלים על התלמידי חכמים מתוך תיעוב וטינוף.

השי"ת הוא זה שמחלק את האנשים לארבע כתות אלו. ואם כן צריך האדם לזכך את ליבו ולזכך את מחשבתו, רייניגען זיין הארץ, רייניגען זיין מחשבה, שלא יהיו בו דיעות כוזבות אלו, שלא יבוא לידי שנאה ותיעוב כלפי תלמידי חכמים.

גם מי שאינו בעצמו תלמיד חכם, ישתדל להיות מאותם שנקראים 'אחיכם', שיהיה לו אהבה לתלמידי

שאינו מרגיש את ההרגשות שמרגישים התלמידי חכמים, משהו שונה אצלו, הרגשתו שונה ואינה תואמת להרגשותיהם של התלמידי חכמים, אדם זה יש בו שנאה ותיעוב כנגד התורה וכנגד תלמידי חכמים, וזהו שורש של דיעות כוזבות ושל חמאים, כמו שעברו בני ישראל בדור המדבר.

מעלת הנקראים אחיכם

והנה בעלי המקרא, מבואר בדברי התוס', שאין הם לומדים גדולים, אלא הרי הם לומדים פסוקים, תורה נביאים וכתובים, אך אם יש להם האמונה בתלמידי חכמים, 'אויב זייער צומרוי איז אין די תלמידי חכמים', והם מבטלים עצמם ונמטלים לתלמידי חכמים, והתורה והמצוות חשובים בעיניהם, הרי הם נקראים 'אחיכם', שנחשבים כלפי התלמידי חכמים כאחיהם הצעירים שהולכים עמהם.

ההנהגה של בעלי המקרא הוא שהם מחזיקי תורה, וכשרואה תלמיד חכם יש לו אהבה אליו. כשרואה 'ישיבה בחור' שעוסק בתורה, בחור שאינו יודע מי רץ ומי הרוקד ומי הקופץ, 'ווער ס'לויפט, ווער ס'טאנצט און ווער ס'שפרינגט', שאינו יודע מכל הענינים הללו, אלא

ענין ההכנה הוא ההכנה הנפשית, שיתבונן הבחור, מה אני רוצה לקנות בקעמפ זה, מה אני רוצה להשיג בשבועות של הקעמפ, וואס וויל איך דערגרייכען אין די וואכען וואס איך וועל זיין אין קעמפ'.

יש לך אחד שנוסע עם כוונה ליהנות שם הנאות שונים, שהמאכלים בקעמפ הם מאכלים יותר טובים ממה שנותנים לאכול בעיר, והאוויר הוא אוויר יותר טוב, ויש שם שיינע גארדענס, ומה צריכים ליותר מזה. יש שם את כל העולם הזה, ובנוסף לזה גם לומדים תורה, ומה שייך יותר טוב מזה. ובוהו הוא משחד את כביכול, וחיים חיים טובים, 'און מ'לעבט זיך אַ גומן מאג'.

זהו נוסח אחד של הנסיעה לקעמפ. **אבל** יש עוד נוסח של הנסיעה לקעמפ. אמנם מוקפים שם עם גשמיות טובה יותר, אבל התכלית הוא להגיע על ידי זה להוספה במנוחת הנפש כדי שיוכלו לעסוק בתורה, ללמוד היטב מסכתא זו או פרק זה. לברר ענין או סוגיא זו.

לישיבה בחור אין שם מירדות כמו בעיר, ואינו צריך לשוב לקראת שבת לכיתו, ואין שם שום הפרעות, ואין שם את החום הגדול, וכך יוכל גם הגוף להתחזק שם.

חכמים, שיהיה לו הדרך ארץ והכבוד כלפי תלמידי חכמים, ויזהר עד מאוד שמחמת הרגשתו שיש לתלמידי חכמים טענות על הנהגתו, לא יבוא על ידי כן לידי השנאה לתלמידי חכמים.

אדרבא, גם מי שאינו במדריגה שיודע ללמוד כמו התלמידי חכמים, אבל הנהגתו תהיה באופן שלא יהיה לתלמידי חכמים טענות כלפיו, שיתנהג כראוי מתוך אהבת התורה ואהבת הבריות, וינהג בהנהגה של יראת שמים, ואז הרגשתו של התלמיד חכם אליו תהיה כמו ההרגשה לאח צעיר.

כשהרגשתו של התלמיד חכם אליו תהיה כמו ההרגשה לאחיו הצעיר, אזי ירגיש גם הוא הרגשתו של התלמיד חכם כמו ההרגשה לאחיו הגדול, וזהו הגדר של 'אחיכם'.

ההכנה לנסיעה לקעמפ

אנו עומדים עכשיו בשבוע קודם הנסיעה לקעמפ, יש חילוק גדול עם איזה הכנה נוסעים לקעמפ. ולכאורה איך שייך הכנה לקעמפ. אין אנו מדברים מאופן הכנת החבילות, או איזה אלונטיות יקנה, אם יקנה אלונטיות צהובות או כחולות, אין נפקא מינה בדבר זה.

וועט האבען אַ שיינע וואקיישען/ שלא יצטרך לנסוע עד לקובה או פלורידא ולא לארץ ישראל כדי להשיג תאוות ליבו, וגם אינו צריך לנסוע לשווייץ, כי במרחק של נסיעה של שעה אחת מניו יארק יהיה לו פלורידא וארץ ישראל ושוייץ.

ארץ ישראל יהיה לו, מאחר שגם יושב ליד הגמרא ויתפלל וישמע שיעורים, ויהיה לו שם ירושלים וכותל המערבי, ופלורידא יהיה לו, לפי שיש שם שמש יפה ודשא נאה, ויוכל לשבת לשרוף עצמו בשמש. שווייץ יהיה לו שם, כי יוכל לשוט שם במים ויוכל גם לקרר עצמו שם עם ערקאנדישען, ויהיה לו שם כל טוב, לא יחסר לו דבר.

בשישונב מהקעמפ יהיה כמי שהיה בכל העולם, שהיה בכל ארבע פינות העולם, ועבר את כל ההנאות שיש בעולם הזה, ובמרחק שעה קלה מניו יארק קנה לו כל טוב.

ואילו אצל השני גם כן בוודאי ש'בדרך שהאדם רוצה לילך מוליכין אותו, אלא שההבדל הוא, שלראשון, מי יודע מי יהיו מוליכיו, כי לא נתפרש בגמרא מי יהיו מוליכיו.

בכל מקום שנוסעים לשם יש שם 'שוריסמען גיידס' שמוליכים את האנשים, כי כשנוסעים לאיזה

בקעמפ אפשר להתעלות בתפילה, ולא צריכים לצאת שם לרחוב, ולא נכשלים שם בראיית פריצות ושאר הבלי העולם הזה שרואים ברחובות העיר. מהלך מחשבתו של החבור לא מושפעת מכל מה שיש בעיר, ויהיה לו מחשבה זכה וטהורה. ועל ידי זה שמחשבתו טהורה ויכול להוסיף בכוונת התפילה, ויוכל לכוון כראוי בתפילה בפירוש המילים, וגם בשעת ברכת המזון ויכול לכוון כראוי, ויוכל לכוון בברכות שלפניה, לפי שלא יהיו לו מטרדות.

בקעמפ יוכל למלא כראוי את כל הימים של שבועת ימי השבוע, וישתדל למלא את השבועות, ולכן יקבל על עצמו לסיים מסכתא אחת או פרק אחד וענין אחד.

ואם זהו ההכנה לקעמפ, הרי זהו הכנה באופן אחרת לגמרי מהראשון.

על כגון זה נאמר, 'בדרך שהאדם רוצה לילך מוליכין אותו'. הראשון יצא לשוט הרבה על פני המים ולרקוד ולאכול, וילך אחר כל תאוות ליבו, 'און ער וועט האבען אַ שיינע וואקיישען', לפי שבדרך שהאדם רוצה לילך מוליכין אותו, ומן השמים יזכו אותו מן השמים 'אז ער

יש שני בחינות של המוליכים אותו, יש מלאכים שם כמו טוריסטען גיידס, ויש בחינה שמויני ומשמאלי ומאחורי יהיו מלאכי מעלה, 'ועל ראשי שכינת א-ל', שגם השי"ת הולך עם פמליא זו, והוא מצמרף לכל המוליכין הללו ועומד בראשם.

יתבן הדבר ששני בחורים ישנו באותו החדר בקעמפ, ושניהם יש להם מוליכים. זה מוליכיו הם באופן של 'ועל ראשי שכינת א-ל', והשני המוליכים שלו הם הטוריסטען גיידס, ואין סתירה בדבר.

שניהם שוכנים באותו החדר, וכולם הולכים כאחד. שכן בים סוף עברו באותו הזמן משה ואהרן וכלל ישראל, ומצד שני הלך מיכה והפסל עמו. ויתבן שסמוך למיכה הלך לו צדיק הדור, ולא ידעו זה מזה, אין שום סתירה בדבר.

יתבן ששנים שוכנים באותו חדר, אצל אחד יש בחינה של 'ועל ראשי שכינת א-ל' ומסביבו מוליכים אותו המלאכים, ואילו השני מלווים אותו הטוריסטען גיידס.

בימים שנשאר עדיין עד כשהולכים לקעמפ, בימים אלו עומדים עדיין בפני כמה נסיונות, כי בימים הללו שבים לבית ומסתובבים ברחובות, וצריכים

מקום, עבור כמה דאלער שולחים עם האדם גם מדריך שיוליכו ממקום למקום, יש שמוליכו למוזעאום שיש שם או להרים רמים או לאגמים גדולים, ומוליכים אותו לראות מה שאפשר לראות במקום שנסע לשם.

בל מה שיש למטה יש גם למעלה, והשי"ת יש לו גם כן מדריכים כאלו, שגם בשמים יש 'אפים וטוריסטען גיידס', אלא שהם מלאכים שלא רואים אותם, והם מוליכים את הבחור לנוח ולהתחמם על פני השמש, והם המוליכים אותו לכמה מיני מקומות, אלא שאין רואים את הגיידס המוליכים אותו. אבל כל מה שיש למטה יש למעלה, וכדרך שהאדם רוצה לילך מוליכין אותו, ולא נתפרש מיהו המוליכין אותו, אבל יתבן שהמוליכין אותו הם טוריסטען גיידס.

אך מי שנוסע לקנות בקעמפ מחשבה טהורה ולב טהור, ונוסע לתכלית לנצל שבועות אלו כדי לבוא להתעלות בתורה ובתפילה ובכל מיני דקדושה, גם אותו מוליכים. אבל מי המה המוליכים אותו, בזה משמע שכביכול בעצמו והפמליא של מעלה, הם המוליכים אותו. 'מימיני מיכאל ומשמאלי גבריאל ומלפני אוריאל'.

להיזהר שלא יהיה ירידה בימים אלו
שנשאר, ושלא יושפעו מהשפעות לא
טובות.

בימים אלו צריכים ליכות ולנמוע
בנפש קניני מחשבות
מועילות וטובות מהו תכליתו
בקעמפ, מהו רוצה לקנות בקעמפ,

ומה יעשה בקעמפ, ויגיע לידי
החלטות וקבלות טובות מה ילמד
בקעמפ, וכמה ישפר דרכיו בקעמפ
בתפילה ובזריזות ובהתמדה, ויקבלו
קבלות והחלטות מה ללמוד בקעמפ,
מסכתות או פרקים או ספרי מוסר או
שאר ענינים שילמדו ויקנו בקעמפ.

זָכָה וְזָכָה אֶת הָרַבִּים, זְכוּת הָרַבִּים תְּלוּי בּוֹ

היות שזכינו ב"ה והגליון השבועי מופץ בכמה ערים, יש הזדמנות למי שליבו חפץ לזכות את הרבים ולקחת חבל בהוצאות ההפצה של הגליון בעירו, ויבוא על שכרו.

אפשר לפנות למערכת חידו"ת של רבינו,
למספר טעלעפאן 9 EXT 1-718-854-2290.

בברכה והערכה
מערכת החידו"ת של רבינו